

- 2) Voiko jäsenvaltio rajoittaa verovelvollisen oikeutta soveltaa direktiivin 132 artiklan 1 kohdan f alakohdassa säädettyä vapautusta, kun verovelvollinen on täyttänyt kaikki edellytykset vapautuksen soveltamiselle omassa jäsenvaltiossaan, mutta kyseinen säännös on pantu täytäntöön yhteenliittymän muiden jäsenten jäsenvaltioiden kansallisessa lainsäädännössä sellaisin rajoituksin, jotka koskevat muiden jäsenvaltioiden verovelvollisten mahdollisuutta soveltaa omassa jäsenvaltiossaan vastaavaa arvonlisäveron vapautusta?
- 3) Onko sallittua soveltaa direktiivin 132 artiklan 1 kohdan f alakohdassa säädettyä vapautusta palveluihin palvelujen vastaanottajan jäsenvaltiossa, kun tämä vastaanottaja on arvonlisäverovelvollinen ja palvelujen suorittaja, joka on arvonlisäverovelvollinen, on soveltanut toisessa jäsenvaltiossa arvonlisäveroa yleisen järjestelmän mukaisesti eli katsonut, että arvonlisävero näistä palveluista oli kannettava niiden vastaanottajan jäsenvaltiossa direktiivin 196 artiklan mukaisesti?
- 4) Onko direktiivin 132 artiklan 1 kohdan f alakohdan käsitteellä ”riippumaton yhteenliittymä” tulkittava tarkoitettavan erillistä oikeushenkilöä, jonka olemassaolo on osoitettava erityisellä riippumattoman yhteenliittymän perustamista koskevalla sopimuksella?

Jos tähän kysymykseen vastataan, että riippumattomana yhteenliittymänä ei ole pidettävä erillistä yhteisöä, onko katsottava, että riippumaton yhteenliittymä on toisiinsa etuyhteydessä olevien yritysten yhteenliittymä, jossa ne vaihtavat tavanomaisen liiketoimintansa yhteydessä keskenään tukipalveluja liiketoimiaan varten, ja voidaanko tällaisen yhteenliittymän olemassaolo osoittaa tehdyillä palvelusopimuksilla tai siirtohintoja koskevilla asiakirjoilla?

- 5) Voiko jäsenvaltio rajoittaa verovelvollisen oikeutta soveltaa direktiivin 132 artiklan 1 kohdan f alakohdassa säädettyä arvonlisäveron vapautusta, kun verovelvollinen on perinyt liiketoimista lisän siten kuin edellytetään sen jäsenvaltion välitöntä verotusta koskevassa lainsäädännössä, johon se on sijoittautunut?
- 6) Voidaanko direktiivin 132 artiklan 1 kohdan f alakohdassa säädettyä vapautusta soveltaa palveluihin, joita vastaanotetaan kolmansista maista? Toisin sanoen: voiko direktiivin edellä mainitussa säännöksessä tarkoitettun riippumattoman yhteenliittymän jäsen, joka suorittaa yhteenliittymän sisällä palveluja sen muille jäsenille, olla kolmannen maan verovelvollinen?

(¹) Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1).

Valitus, jonka Ranskan tasavalta on tehnyt 3.7.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-402/12, Schlyter v. komissio, 16.4.2015 antamasta tuomiosta

(Asia C-331/15 P)

(2015/C 311/33)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: Ranskan tasavalta (asiamiehet: G. de Bergues, D. Colas ja F. Fize)

Muut osapuolet: Carl Schlyter, Euroopan komissio, Suomen tasavalta ja Ruotsin kuningaskunta

Vaatimukset

Ranskan hallitus vaatii, että unionin tuomioistuin

- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 16.4.2015 asiassa T-402/12, Carl Schlyter v. komissio, antaman tuomion siltä osin kuin siinä kumotaan Euroopan komission 27.6.2012 tekemä päätös, jolla komissio epäsi kantajalta odotusaikana oikeuden tutustua yksityiskohtaiseen lausuntoonsa, joka koskee nanohiukkasaineita koskevan vuosi-ilmoituksen sisällöstä ja esittämisen edellytyksistä annettua asetusehdotusta (2011/673/F), josta Ranskan viranomaiset olivat ilmoittaneet komissiolle teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/34/EY⁽¹⁾, sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1998 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/48/EY, mukaisesti
- palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen
- velvoittaa vastapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Ranskan hallitus vaatii 3.7.2015 jättämässään valituskirjelmässä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan nojalla unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston 16.4.2015 asiassa T-402/12, Carl Schlyter v. komissio, antaman tuomion (jäljempänä valituksenalainen tuomio).

Ranskan hallitus esittää valituksensa tueksi yhden valitusperusteen.

Ranskan hallitus katsoo tämän perusteen tueksi, että unionin yleinen tuomioistuin teki useita oikeudellisia virheitä, kun se luokitteli menettelyn, josta säädetään teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/34/EY (jäljempänä direktiivi 98/34), ja siltä osin kuin kyse on Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001⁽²⁾ (jäljempänä asetus N:o 1049/2001) 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa säädetyn tutkintatoimien tarkoitusten suojaa koskevan poikkeuksen soveltamisesta.

Ranskan hallitus väittää ensiksi, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se kieltäytyi luokittelemasta direktiivissä 98/34 säädettyä menettelyä asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitetuksi tutkintatoimeksi.

Ranskan hallitus toteaa tältä osin ensinnäkin, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomioistuimessa tutkinnalle antama määritelmä ei perustu mihinkään asetuksessa N:o 1049/2001, direktiivissä 98/34 tai oikeuskäytännössä vahvistettuun määritelmään.

Tämä määritelmä ei myöskään ole johdonmukainen unionin yleisen tuomioistuimen 25.9.2014 tuomiossa *Spirlea v. komissio*, T-306/12, antaman ratkaisun kanssa. Kyseisessä tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin näet totesi, että ns. EU Pilot -menettelyä voitiin pitää asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuna tutkintatoimena. Ranskan hallituksen mukaan mainitun EU Pilot -menettelyn tarkoituksissa ja kulussa on huomattavia yhdenmukaisuuksia direktiivissä 98/34 säädetyn menettelyn tarkoitusten ja kulun kanssa.

Siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin omaksuisi valituksenalaisessa tuomioistuimessa esitetyn tutkintatoimen määritelmän, Ranskan hallitus katsoo, että direktiivissä 98/34 säädetty menettely on joka tapauksessa tämän määritelmän mukainen, kun otetaan huomioon sen tarkoitukset ja kulku.

Toiseksi Ranskan hallitus katsoo ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi toissijaisesti, että vaikka komission antama yksityiskohtainen lausunto kuuluisikin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuihin tutkintatoimiin, asiakirjan ilmaiseminen ei välttämättä vaaranna direktiivissä 98/34 säädetyn menettelyn tarkoitusta.

Ranskan hallitus toteaa tältä osin, että kantaja ei missään vaiheessa alkuperäisessä kannekirjelmässään, vastauksessaan tai väliintulokirjelmistä esittämässään huomautuksissa väittänyt, että jos direktiivissä 98/34 säädetty menettely on tutkintatoimi, riidanalaisen asiakirjan ilmaiseminen ei vaarantaisi tämän tutkintatoimen tarkoitusta.

Koska kantaja ei ollut tuonut esiin unionin yleisen tuomioistuimen toissijaisesti esiin tuomaa perustetta ja koska peruste koskee riidanalaisen päätöksen aineellista lainmukaisuutta, Ranskan hallitus katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 84–88 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se toi tämän perusteen esiin omasta aloitteestaan.

Edelleen unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisessa tuomiossa, että direktiivissä 98/34 säädetyn menettelyn tarkoituksena on sen estäminen, että kansallinen lainsäätäjä hyväksyisi teknisen määräyksen, joka luo esteitä tavaroiden vapaalle liikkuvuudelle, palvelujen vapaalle liikkuvuudelle tai palvelujen tarjoajien sijoittautumisvapaudelle sisämarkkinoilla (valituksenalaisen tuomion 85 kohta).

Ranskan hallitus katsoo kuitenkin, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi näin direktiivissä 98/34 säädetyn menettelyn tarkoitusta suppeasti.

Ranskan hallitus katsoo, että kansallisten sääntöjen yhdenmukaisuuden tavoitteen lisäksi direktiivissä 98/34 säädetyllä menettelyllä on myös tarkoitus, joka liittyy komission ja asianomaisen jäsenvaltion välisen vuoropuhelun laatuun.

⁽¹⁾ EYVL L 204 s. 37.

⁽²⁾ EYVL L 145, s. 43.

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Arbetsdomstolen (Ruotsi) on esittänyt 6.7.2015 – Unionen v. Almega
Tjänsteförbunden ja ISS Facility Services AB**

(Asia C-336/15)

(2015/C 311/34)

Oikeudenkäyntikieli: ruotsi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Arbetsdomstolen

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Unionen

Vastaajat: Almega Tjänsteförbunden ja ISS Facility Services AB